

at det vil være rigtigst at beholde de Bestemmelser, der i saa Henseende ere vedtagne ved 2den Behandling, uforandrede.

Winther: Det gjør mig ondt, at den ærede Ordfører, vistnok uden nogen særlig Nødvendighed, naar Hensyn tages til den hele Stilling, hvori vi befinde os i denne Sag, har releveret nogle Unøiagtigheder og Urigtigheder i Redaktionen af et Par af mine Endringsforslag. Den ærede Ordfører veed ligesaa godt som jeg, med hvilket Hastværk der er blevet skredet frem i denne Sag, og jeg skal kun til min særlige Undskyldning med Hensyn til dette Punkt gjøre opmærksom paa, at jeg sidste Torsdag forgjæves søgte at faae fat paa den endelige Opstilling af Endringsforslagene, saaledes som den skulde foreligge for os med Hensyn til Afstemning; den eksisterede ikke dengang, og der var vel her i Thinget omdeelt alle de Endringsforslag, der nu foreligge, men uden at de, vel at mærke, endnu dengang paa nogen Maade vare stillede sammen. Man maatte altsaa hver især for sig gjøre hele det Arbejde, som ellers er Formandens Sag, og som han har udført i den os forelagte Afstemningsliste. Dersom jeg dengang havde kunnet faae den færdige Afstemningsliste, skulde det Par Unøiagtigheder ikke have fundet Sted. Det er dog aabenbart, at jeg ikke kan have overseet § 39; Dmtalen af samme kan iøvrigt ogsaa ligesaa godt være falden ud ved Trykningen som ved Reentskrivningen; det er Noget, som jeg ikke med Bestemthed kan sige. Arbejdet blev jo stormet igjennem paa den Maade, at man ikke kunde faae Afstemningslisten før et Par Timer før, Udvalget skulde samles i Fredags Aftes, og under saadanne Omstændigheder kan der da meget let, naar man har sillet og har været nødt til at stille saamange Forslag, indsnige sig en eller anden Unøiagtighed i disse. Jeg ansører blot dette, for at man kan see, hvor vanstelligt det er at iagttage alle slige Ting, men jeg skal iøvrigt ogsaa indrømme, at man, naar man kæmper for en Sag med saa lidet Haab, som jeg har; maattet gjøre i denne, tilsidst kan blive træt. — Den ærede Ordfører bemærkede, at jeg havde klaget over, at Officererne ikke kunde blive forfremmede fra

Menigsclassen, uagtet jeg jo et Dieblif i Forveien havde oplæst § 101 i Lovforslaget, hvori der staaer, at Ingen kan blive Officer, uden at han i Forveien har gjort Tjeneste som Menig og Underofficer, og uagtet jeg et Minut i Forveien havde roft den gode Grundsætning, som deri var udtalt. Nei, det var ikke det, jeg klagede over; men jeg klagede over, at man ikke kunde blive forfremmet fra Menigsclassen til Officer uden Examen; det var dette, jeg sagde, men det har den ærede Ordfører formodentlig overhørt, siden han fremdrog det af ham omtalte Punkt og derimod ikke berørte dette Punkt om Examen. Der er dog stor Forskjel paa disse to Ting, og der er altsaa ikke Spor af Selvmodsigelse i det, som jeg hævdede. Det forundrede mig ogsaa, at den ærede Ordfører talte med saamegen Haan om dem, der muligt vilde deeltage i en Concurrance, saa at han endogsaa betjente sig af det Udtryk: „Hvad det var for Folk, der løb sammen til en saadan.“ Det forekommer mig dog, at det ikke kan oversees, at man allerede har andre Staisinstitutioner, hvor der finder en Concurrance Sted, saaledes for Ex. af Folk, der concurrere til Professoreposter, for hvis Vedkommende man meget vel veed, at der ikke er noget Foragteligt i at tage Deel i en saadan Prøve. Jeg har meent, at Mænd, der, uden i Forveien at have været i Hæren, paa anden Maade umiddelbart have skaffet sig de for at være Officer nødvendige Kundskaber, skulde kunne melde sig for at deeltage i en Concurrance om nogle af Officerespladserne, og det forekommer mig let at see, at der er god Mening heri. Jeg skal naturligtvis ikke iøvrigt opholde mig videre ved denne Sag, da det jo er til aldeles ingen Nytte at tale ligeoverfor dem, der vide, at de kunne sætte Alt igjennem, hvad de ville. Det vilde kun være at spille min Tid og mine Fingers Kraft, hvad jeg saameget mindre skal, da denne sidste kun er ringe.

Wüllen: Jeg skal tillade mig at gjøre den korte Bemærkning, forsaavidt den ærede Ordfører ansørte, at det har vilst sig, at Forfremmelse efter Aldersordenen har været det Fremherskende i vor Arme, — at jeg aldeles ikke indseer, hvorfor han, naar det har været